

Arrest

nr. 151 708 van 3 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 10 december 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 september 2014 werd door verzoekende partij een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag werd op 10 december 2014 onontvankelijk verklaard. Er werd haar tevens op 10 december 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd en een inreisverbod. De onontvankelijkheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.09.2014 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie, namelijk dat betrokkene al zeer goed geïntegreerd zou zijn in België, dat betrokkene echt werkbereid zou zijn en niks liever zou willen doen dan werken, dat betrokkene reeds een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat hij zijn leven uitgebouwd zou hebben in België, dat betrokkene sociale banden zou hebben met België, dat betrokkene zich weldegelijk aan zou passen aan de Belgische levenswijze en dat hij heel wat moeite zou doen, dat hij een bewijs van een overschrijving aan Electrabel en een factuur voorlegt, dat hij een huurcontract voorlegt en dat hij een soort petitie voorlegt, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verklaarde in België aangekomen te zijn op 29 mei 2011, op 30 mei 2011 diende hij een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 30 september 2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 03 februari 2012 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 4 maand - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene zou zijn land ontvlucht zijn uit schrik voor zijn leven, hij heeft er geen toekomst meer en kan er dan ook niet terugkeren. Een terugkeer zou een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) daar zijn veiligheid er niet gegarandeerd kan worden. Wat de vermeende schending van artikel 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Meester Van Rossem haalt aan dat betrokkene 2 zussen heeft die in België wonen en de Belgische nationaliteit hebben. Het gaat om NJ (R.R.: xxx) en MR (R.R.: xxx), van beiden wordt de identiteitskaart voorgelegd. Deze zussen zouden instaan voor het onderhoud van betrokkene, betrokkene en zijn zussen zouden een gezin vormen. Voor betrokkene is het onmogelijk een waardig en effectief gezinsleven te leiden in Kosovo terwijl hij in België weldegelijk een hecht familieleven leidt. Het is evenmin redelijk te verwachten dat zijn zussen naar het buitenland zouden verhuizen aangezien zij in België wonen, werken, hun leven opgebouwd hebben en de Belgische nationaliteit hebben. Wanneer verzoeker terug dient te keren naar het herkomstland, is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming zoals opgenomen in artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Eerst en vooral merken we op dat de familierelatie tussen betrokkene en de twee vermeende zussen, niet met officiële documenten aangetoond wordt. Ten tweede blijkt uit de administratieve dossiers van betrokkenen, dat mevrouw JN reeds sinds 04 april 1998 in België verblijft - dus ongeveer 13 jaar eerder dan betrokkene- en dat mevrouw MR in april 2003 -dus ongeveer 8 jaar voor betrokkene- naar België kwam. Er worden geen afdoende bewijzen voorgelegd dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid. Betrokkene is een volwassen man die gedurende vele jaren gescheiden van deze twee vermeende zussen geleefd heeft, hij woont momenteel ook niet bij één van hen in. Uit niks blijkt dat zij een relatie hebben die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Desgewenst kunnen de zussen van betrokkene hem bezoek in het herkomstland of ze kunnen hem de nodige documenten bezorgen om een visumaanvraag in te dienen zodat hij hen op legale wijze kan komen bezoeken. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Betrokkene bevindt zich in een prangende humanitaire situatie, hij heeft niemand of niets meer in het herkomstland en zal in een mensonterende situatie terechtkomen. Hij heeft er geen onderkomen. Uit het asielrelaas van betrokkene dd. 30 mei 2011 blijkt dat hij nog een zus heeft in het herkomstland alsook zijn moeder. Er wordt niet aangetoond dat dit niet langer zo zou zijn. Mogelijkerwijze kan hij tijdelijk bij

één van hen intrekken tot hij weer op eigen benen kan staan. Betrokkene is werkbereid, hij toont op geen enkele wijze aan dat hij geen tewerkstelling zou kunnen vinden in het land van herkomst om zo de nodige bestaansmiddelen te verwerven. Daarenboven kunnen zijn vermeende zussen hem helpen, bijvoorbeeld door geld over te schrijven totdat hij weer op zijn effen is. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als zijnde een buitengewone omstandigheid. Er geldt voor alle vreemdelingen die moeten terugkeren naar hun land van herkomst, dat zij hun leven ginds terug moeten opbouwen. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich in België steeds goed gedragen hebben en nooit enige inbreuk heeft begaan tegen de openbare orde of veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

En

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 23.10.2013.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan: *“schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel (...).”*

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De verzoekende partij maakt met de loutere bewering dat er geen behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens gebeurde, niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou geschonden zijn. Zij maakt immers niet aannemelijk welke gegevens dan wel zouden miskend zijn.

De verzoekende partij betoogt dat de beslissing beperkt is gemotiveerd en dat er geen duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde. Zij stelt dat, gelet op de bij de aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegde stukken, blijkt dat het centrum van de belangen van verzoeker zich op het grondgebied bevindt. Door de aanvraag van verzoeker af te wijzen met de standaardmotivering dient verzoeker dan ook te besluiten dat de gemachtigde van de staatssecretaris onredelijk tot haar besluit is gekomen en in casu dan ook zeer zeker de materiële motiveringsplicht is geschonden.

De verzoekende partij beperkt zich opnieuw tot een loutere bewering waar zij stelt dat de motiveringsplicht zou zijn geschonden, zonder dit in concreto aannemelijk te maken. Bovendien stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing wel degelijk motieven bevat met betrekking tot het feit dat de verzoekende partij haar belangen in België zou hebben: *“De elementen van integratie, namelijk dat betrokkene al zeer goed geïntegreerd zou zijn in België, dat betrokkene echt werkbereid zou zijn en niks liever zou willen doen dan werken, dat betrokkene reeds een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat hij zijn leven uitgebouwd zou hebben in België, dat betrokkene sociale banden zou hebben met België, dat betrokkene zich weldegelijk aan zou passen aan de Belgische levenswijze en dat hij heel wat moeite zou doen, dat hij een bewijs van een overschrijving aan Electrabel en een factuur voorlegt, dat hij een huurcontract voorlegt en dat hij een soort petitie voorlegt, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verklaarde in België aangekomen te zijn op 29 mei 2011, op 30 mei 2011 diende hij een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 30 september 2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 03 februari 2012 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 4 maand - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”*

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

De verzoekende partij brengt geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken. Bovendien bevat de bestreden beslissing een niet betwist motief over de in de aanvraag aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM: *“Betrokkene zou zijn land ontvlucht zijn uit schrik voor zijn leven, hij heeft er geen toekomst meer en kan er dan ook niet terugkeren. Een terugkeer zou een schending uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) daar zijn veiligheid er niet gegarandeerd kan worden. Wat de vermeende schending van artikel 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”*

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu gaat het om een eerste toelating. Het EHRM oordeelt in dit geval dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance' toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoeker betoogt dat zijn twee zussen in België wonen en een legaal verblijf hebben.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Immers, er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

Het motief in de betreden beslissing luidt: *“Meester VR haalt aan dat betrokkene 2 zussen heeft die in België wonen en de Belgische nationaliteit hebben. Het gaat om NJ (R.R.: xxx) en MR (R.R.: xxx), van beiden wordt de identiteitskaart voorgelegd. Deze zussen zouden instaan voor het onderhoud van betrokkene, betrokkene en zijn zussen zouden een gezin vormen. Voor betrokkene is het onmogelijk een waardig en effectief gezinsleven te leiden in Kosovo terwijl hij in België weldegelijk een hecht familieleven leidt. Het is evenmin redelijk te verwachten dat zijn zussen naar het buitenland zouden verhuizen aangezien zij in België wonen, werken, hun leven opgebouwd hebben en de Belgische nationaliteit hebben. Wanneer verzoeker terug dient te keren naar het herkomstland, is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming zoals opgenomen in artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Eerst en vooral merken we op dat de familierelatie tussen betrokkene en de twee vermeende zussen, niet met officiële documenten aangetoond wordt. Ten tweede blijkt uit de administratieve dossiers van betrokkenen, dat mevrouw JN reeds sinds 04 april 1998 in België verblijft -dus ongeveer 13 jaar eerder dan betrokkene- en dat mevrouw MR in april 2003 -dus ongeveer 8 jaar voor betrokkene- naar België kwam. Er worden geen afdoende bewijzen voorgelegd dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid. Betrokkene is een volwassen man die gedurende vele jaren gescheiden van deze twee vermeende zussen geleefd heeft, hij woont momenteel ook niet bij één van hen in. Uit niks blijkt dat zij een relatie hebben die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Desgewenst kunnen de zussen van betrokkene hem bezoek in het herkomstland of ze kunnen hem de nodige documenten bezorgen om een visumaanvraag in te dienen zodat hij hen op legale wijze kan komen bezoeken. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.”*

In casu toont verzoeker geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan.

In casu toont verzoeker niet aan dat hij het voorgehouden gezins- of privéleven leven niet elders kan leiden. De loutere verwijzing naar de beweerde zeer goede integratie, volstaat vanzelfsprekend niet om een beschermenswaardig gezins- of privéleven aannemelijk te maken.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten werpt de verzoekende partij op dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

De Raad stelt echter vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten onderscheiden motieven bevat en dus een aparte beslissing is, namelijk: *“Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat: o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 23.10.2013 “*

De verzoekende partij betwist deze motieven niet op concrete wijze, en zij blijven dus staan.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC